

Arrest

nr. 291 990 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 11 november 2019 en verzoekt op 14 november 2019 een eerste keer om internationale bescherming. Op 25 augustus 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingesteld beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 248 963 van 11 februari 2021.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dient verzoeker op 25 mei 2021 zijn huidig en tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 6 juli 2021 tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek.

Op 8 september 2021 trekt de commissaris-generaal de voormelde beslissing, waarin het verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard, in, waarna het tegen deze beslissing ingestelde beroep door de Raad wordt verworpen bij arrest nr. 261 482 van 1 oktober 2021.

Op 30 mei 2022 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot de niet-ontvankelijkheid van het huidige, tweede, verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2022 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

*U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een soennitische Pashtoun te zijn en afkomstig zijn uit Chino Miagan, district Khogyani in de provincie Nangarhar. U zou daar ook uw hele leven hebben gewoond alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te ontvluchten. In uw dorp waren vele taliban aanwezig en op een dag werd u gewaarschuwd dat zij die voor de regering werkten hun werk dienden neer te leggen. Uw broer was in het leger actief bij de commando's en zou op vraag van uw vader zijn uniform aan de haak hangen. Hij trok naar de talibancommandant en vertelde hen dat hij voortaan als landbouwer zou werken. Op een dag was uw broer echter aan het werk op het land toen hij werd neergeschoten door de taliban. Zij zouden daarop uw vader hebben benaderd en eisten dat u zich bij hen zou aansluiten. U zou nadien nog zijn geslagen door de taliban omdat u naar muziek luisterde en zou op aanraden van uw schoonbroer voor M. O. zijn gaan werken. Hij had contacten met de lokale politie en ook uw schoonbroer werkte voor hem als chauffeur. De taliban kwamen dit echter te weten en ontvoerden uw vader, waarop uw schoonbroer besloot dat het voor u veiliger was om Afghanistan te verlaten. Zo'n drieënhalf jaar geleden verliet u Afghanistan en via Iran reisde u richting Turkije. U zou daar hebben vernomen dat uw vader gedood werd door de taliban. U trok daarna verder richting België en werd onderweg in Bosnië op de hoogte gebracht van het nieuws dat ook uw schoonbroer ondertussen het leven had gelaten. Op 14 november 2019 diende u een **eerste verzoek om internationale bescherming** in. U stuurde na afloop van het persoonlijk onderhoud een document door met onder andere kopieën van uw 'taskara' (identiteitsbewijs), de legerbadge van uw broer, de 'taskara' van uw vader, een aantal stukken in verband met uw problemen, alsook een 'post' op Facebook (FB).*

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 26 augustus 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en kwam daarbij tot de bevinding dat geen geloof kon gehecht worden aan uw herkomst uit Khogyani. Evenmin kon enig geloof gehecht worden aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hadden voorgedaan. U ging in beroep en in haar arrest van 11 februari 2021 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

*U verliet België niet en diende op 25 mei 2021 een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. U herhaalt dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van de problemen die u heeft uiteengezet tijdens uw eerste verzoek, met name dat de taliban familieleden van u vermoordden en het ook op u gemunt hadden. U herhaalt ook afkomstig te zijn uit Khogyani. U legt ter staving van uw tweede verzoek volgende documenten neer: een kieskaart van uw vader, twee brieven van uw broer, een brief van de klacht die uw moeder ging indienen en een dreigbrief van de Taliban. U stelt verder dat er nog documenten zijn die nog in het bezit zijn van uw sociaal assistent en die ze zo snel mogelijk zal bezorgen: de originele militaire identiteitskaart van uw vader, waarvan u eerder al een kopie neerlegde, een bankkaart van uw broer en de oude 'taskara' van uw vader.*

Op 8 juli 2021 werd uw tweede verzoek door het CGVS als niet-ontvankelijk verklaard, een beslissing waartegen u beroep aantekende. Op 8 september 2021 werd, mede in het licht van de gewijzigde situatie in uw land van herkomst, deze beslissing door het CGVS opnieuw ingetrokken.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit Khogyani. Het CGVS merkte in de weigeringsbeslissing van 26 augustus 2020 onder meer op dat u geen enkel identiteitsdocument neerlegde en dat uw kennis over de regio waar u zou hebben gewoond bijzonder gebrekkig bleek te zijn. Uw zeer gelimiteerde kennis omtrent gebruiken in Khogyani, geografische onderlegdheid en kennis omtrent bekende personen en incidenten ondermijnde uw verklaringen omtrent uw beweerde woonplaatsen in Afghanistan. Daarnaast maakte u geenszins uw profiel als ongeschoold persoon aannemelijk. De vaststelling dat u tijdens het persoonlijk onderhoud plots Urdu begon te spreken, de nationale taal van Pakistan, sterkte het vermoeden dat u ergens anders had verbleven dan u beweerde. Ook kon worden vastgesteld dat u leugenachtige verklaringen aflegde wat betreft de beweerde werkzaamheden van uw broer en maakte u evenmin aannemelijk ooit problemen te hebben gekend met de Taliban.

Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeerde de Commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en verzoek raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In haar arrest van 11 februari 2021 was de RvV ook van mening dat u uw beweerde herkomst niet aannemelijk maakte. U diende tegen deze beslissing geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Immers, het louter blijven herhalen van uw afkomst uit Khogyani en uw beweerde problemen kan de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst en dus ook van de problemen die u daar zou hebben gekend, niet herstellen, dat spreekt voor zich.

De documenten die u thans neerlegt weten de eerder gemaakte appreciatie van het CGVS ook niet om te buigen. U legt een kieskaart neer die van uw vader zou zijn geweest, twee brieven van uw broer, een brief van de klacht die uw moeder ging indienen alsook een dreigbrief van de Taliban.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw beweerde problemen en herkomst slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en

volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw herkomst en relaas te herstellen.

Opvallend genoeg verklaart u bovendien niet te weten wat er in deze documenten staat (verklaringen DVZ 17.06.2021, vraag 18). Deze desinteresse is tekenend. U stelt dat u niet kan lezen noch schrijven (verklaringen DVZ 17.06.2021, vraag 18). Naast de vaststelling dat in uw eerste beslissing reeds de nodige twijfels werden geuit bij uw beweerde ongeletterdheid, moge men verwachten dat u deze documenten dan op zijn minst laat voorlezen door iemand anders. Dient daarnaast te worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste verzoek, noch ten tijde van de beroepsprocedure van uw eerste verzoek, enige melding maakte van het gegeven dat u een dreigbrief zou hebben ontvangen van de taliban. Deze dateert nochtans van de 5de van de tiende maand van 1397 volgens de Afghaanse kalender, wat overeenkomt met 26 december 2018, en aldus dateert van ruim vóór uw eerste verzoek en beroepsprocedure. Dit alles doet verder de wenkbrauwen fronsen.

U stelt verder dat er nog andere documenten onderweg zijn, namelijk de originele militaire identiteitskaart van uw vader, waarvan u reeds een kopie neerlegde, alsook de bankkaart van uw broer, de oude 'taskara' van uw vader en nog andere documenten (verklaringen DVZ 17.06.2021, vraag 18). Hoewel het CGVS geen documenten inhoudelijk kan beoordelen die u niet neerlegt, dient opnieuw te worden opgemerkt dat documenten uw relaas en herkomst kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins het geval is gebleken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat u een tweede asiilverzoek indiende in mei 2021, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat **uw individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk diende te worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden

met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal

incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er

informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen

van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Uit de lezing van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan de motieven van de bestreden beslissing niet te kunnen aanvaarden.

Verzoeker citeert vooreerst de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt geoordeeld dat de verklaringen die hij aflegde en de documenten die hij neerlegde in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen uitmaken in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarna hij als volgt betoogt:

“Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing te kort door de bocht gaat door zich volledig te focussen op de motivering van de weigering van zijn eerste verzoek.

Zij legt enkel de nadruk op een twijfel die geuit werd omtrent verzoekers herkomst uit Khogyani, en vandaar ook omtrent de problemen die zich daar zouden voorgedaan hebben, en zoals het hier ook staat, waardoor het CGVS in het ongewisse zou gebleven zijn ivm de werkelijke redenen die tot zijn vertrek zouden geleid kunnen hebben.

Verzoeker dient allereerst op dit punt een kritiek te uiten omdat het niet realistisch is om van een vijftienjarige een uitgebreide geografische en culturele kennis over zijn gebied van herkomst te eisen, en daarenboven politieke informatie en informatie over gebeurtenissen in de regio. Deze techniek is een

onderzoeksmethode maar dient wel met de nodige nuance te worden toegepast en is uiteraard geen garantie op de waarheid.

In dit kader mag moet immers dringend rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker ongeveer 15 jaar oud was toen hij zijn regio verliet; sindsdien veranderde zijn leven drastisch en verwaterden een aantal herinneringen sowieso nog meer.

Het is toch niet logisch dat verzoeker correct zou kunnen antwoorden op al die kennisvragen die hem gesteld werden en dat hij aldus zou moeten bewijzen of hij al dan niet afkomstig is uit de regio.

Het "verwijt" dat verzoeker geen enkel identiteitsdocument heeft neergelegd, klopt op dit moment niet meer, aangezien verzoeker een kopie van zijn originele taskara heeft neergelegd.

Verzoeker vestigt de aandacht op het feit dat hij zowel in het kader van de beroepsprocedure als in het kader van zijn meervoudige asielaanvraag nieuwe stukken heeft toegevoegd. Hierbij dient ook rekening te worden gehouden met het feit dat de Raad in feite geen onderzoeksbevoegdheid bezit. Daarom is het des te meer aangewezen dat het commissariaat-generaal de toegevoegde stukken op zorgvuldige en autonome wijze (opnieuw) zou onderzoeken. Zij beperkt zich echter tot een stijlformule.

Alhoewel verzoeker in het kader van een tweede verzoek een aantal nieuwe documenten heeft voorgelegd, blijft de bestreden beslissing gewoon verwijzen naar de overwegingen die de eerdere weigering hebben gegrond. Dit is niet ernstig en maakt de meervoudige aanvraag tot een loutere formele procedure.

Stellen dat documenten vervalst worden en in elk geval alleen bij een geloofwaardig relaas bewijskracht hebben, zou ertoe leiden dat geen enkel document nog enige toegevoegde waarde heeft, hetgeen juridisch gezien toch weinig steek houdt.

Het kan dus niet volstaan om overhaast te verwijzen naar de beoordeling die in de eerste procedure gemaakt werd, bij het ontbreken van inderdaad enig identiteitsdocument omdat niet meer aan de orde is. Bovendien moet eraan herinnerd worden dat het CGVS twijfel heeft omtrent de herkomst, doch dat het ook niet het bewijs levert dat dit niet zo is. Precies in dit spanningsveld bevindt zich de marge omwille van dewelke een meervoudige asielaanvraag in het leven werd geroepen, temeer daar de waarheidsvinding een proces is én er een bewijslast en samenwerkingsplicht weegt op beide partijen. Het oordeel kan niet lichtzinnig als definitief worden gekwalificeerd, zeker niet omdat er zoveel factoren in het spel zijn.

Het is in casu zo dat de nieuwe stukken die werden neergelegd, in het kader van de beroepsprocedure, en vervolgens in het kader van de meervoudige asielaanvraag er precies toe strekken om een ruimte te creëren en de eerdere beoordeling in vraag te stellen en er zo voor te zorgen dat deze beoordeling eventueel op basis van deze nieuwe elementen kan aangepast worden.

Er wordt eigenlijk geen enkele beoordeling gemaakt van deze stukken, zij het dat zij wellicht ook vals zijn, -"zoals heel wat stukken die uit Afghanistan komen"- . Dit is natuurlijk ook geen ernstige juridische overweging en ontnemt de verzoeker van internationale bescherming meteen van een aantal belangrijke mogelijkheden om zijn zaak hard te maken.

Tenslotte, maar dit is ook een essentieel element, stelt de bestreden beslissing nergens dat de nationaliteit van verzoeker in vraag wordt gesteld.

Ook is de motivering ernstig beperkend, waar zij blijft focussen op de herkomst, en dus de gebeurtenissen die aanleiding zouden gegeven hebben tot het vertrek uit Afghanistan.

Zo dit uiteraard zijn belang heeft en kan hebben, en zo ook ondergetekende dit aspect niet wil geringschatten, dan nog dient men toch niet uit het oog te verliezen dat de essentiële vraag hier niet is om te weten waarom verzoeker uit zijn land is vertrokken maar wel om na te gaan of hij, wiens nationaliteit niet in twijfel wordt getrokken, in geval van terugkeer naar Afghanistan een gevaar loopt in de zin van de toepasselijke rechtsregels.

Dit wordt niet op die manier benoemt en maakt dus een ernstige beoordelingsfout uit."

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat ze een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en verzoekers persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in zijn geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk diende te worden geacht, stelt verzoeker in het verzoekschrift – nadat hij dit motief citeert – het volgende:

"Verzoeker kan alleen maar herhalen dat het CGVS een overhaaste beslissing heeft genomen en niet ernstig kan volhouden dat er geen nieuwe elementen of feiten zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of Subsidiare bescherming.

Ten eerste heeft hij nieuwe stukken toegevoegd die een heel ander licht kunnen doen schijnen over de eerste appreciatie, maar ten tweede is de gewijzigde politieke en economische situatie op zich per definitie een element of een gebeurtenis die aan de wettelijke definitie beantwoordt.

Die wettekst vereist trouwens nergens dat die nieuwe gebeurtenis tot gevolg zou moeten hebben dat de individuele situatie dermate wijzigt dat er een nood aan bescherming ontstaat; dwz de nieuwe gebeurtenis kan ook in het algemeen ervoor zorgen dat er een nood aan bescherming ontstaat.

Opnieuw verwijt verzoeker de bestreden beslissing op dit punt een beoordelingsfout.

*Ook waar zij nog toevoegt dat zij wel een onderhoud zou georganiseerd hebben, mocht zij kennis hebben van elementen die een impact zouden hebben op zijn persoonlijke situatie, maar tot de vaststelling kwam dat die er niet waren, kan men alleen maar vaststellen dat zulke éézijdige vaststellingen indruisen tegen het vereiste van een degelijk en zorgvuldig onderzoek.
Het is dan ook onmogelijk om in deze omstandigheden een beslissing niet-ontvankelijk te verklaren.”*

Vervolgens citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aangaande de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en oppert hij als volgt:

“Verzoeker kan alleen maar toevoegen dat hem geen enkele kans werd geboden om dit toe te lichten en dat er de facto geen enkel onderzoek is gevoerd omtrent zijn persoonlijke situatie in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker kan het ook met deze redenering geenszins eens zijn.

Ten eerste is de periode van evaluatie die bestudeerd wordt veel te kort om tot een objectief en duurzaam besluit te komen inzake het al dan niet voorkomen van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict.

De motivering stelt een aantal premissen voorop, die echter vooralsnog zeer voorbarig te noemen zijn :

-zo is het niet vanzelfsprekend dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict, zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld. Bovendien zijn er nog voldoende actoren, waaronder ISKP maar ook vele andere terroristische groepen, die aanslagen plegen en regio's onveilig maken. Afghanistan is immers opnieuw onderweg om een speeltuin te worden voor die terroristische groeperingen. De bestreden beslissing geeft zelf toe dat deze groeperingen, hoewel ze doelen viserend, géén rekening houden met mogelijke collateral damage onder burgers (een afgrijpselijke term trouwens)

-bovendien is het voorbarig om zich te baseren op cijfers die verzameld zijn in een fase van grote ommekeer/instabiliteit en verminderde aanwezigheid van buitenlandse waarnemers en organisaties, temeer daar er bewijzen zijn dat de rapportering manifest verminderd is Tracking Disorder During Taliban Rule in Afghanistan: A Joint ACLED and APW Report (acleddata.com); besluiten dat er een Sterke daling van het geweld heeft plaatsgehad, die bovendien duurzaam moet zijn, is voorbarig, zoals reeds hierboven gesteld, en niet objectief te verifiëren.

-waar er geen rechtstaat is, is het geweld per definitie willekeurig en een andere invulling van het begrip dringt zich op”.

Verzoeker citeert voorts ook de motieven van de bestreden beslissing aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, en betoogt in dit verband als volgt:

“Ook met betrekking tot mogelijke toepassing van artikel 48/4, 62, b Vw. kan verzoeker de gevolgde redenering niet onderschrijven.

Ten eerste werd hij niet eens ondervraagd omtrent zijn eventuele socio-economische omstandigheden in geval van terugkeer maar betreft het hier een louter stereotiepe algemene positie die het CGVS inneemt, een beleid, maar dus geenszins een beoordeling van een individuele aanvraag.

In elk geval, verzoeker merkt hier op dat een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zomaar onder dat toepassingsgebied valt.

Eenzijds is er een situatie die veroorzaakt wordt door objectieve omstandigheden; deze zijn in elk geval aantoonbaar.

Anderzijds is er een situatie die wordt veroorzaakt door het handelen en/of het nalaten te handelen door overheidsactoren en niet-overheidsactoren en/of de Staat.

Inderdaad, in casu dient men ten eerste te benadrukken dat ook het nalaten te handelen in het geval van de Taliban ernstige repercussies heeft op de economische situatie en de levensomstandigheden van de burgers.

De door de bestreden beslissing gevolgde redenering kan niet verdedigd worden, waar zij stelt dat in casu de schade dus niet zou voortvloeien uit de gedragingen van derden, en nog minder kan zij waarmaken dat er een situatie zou voorhanden zijn “van gevaren waaraan de bevolking of een deel ervan in het algemeen is blootgesteld.

De socio-economische précaire situatie is drastisch verslechterd na de machtsovername, en het beleid dat daarna door de Taliban werd gevoerd/ of niet werd gevoerd, met name ook het niet beantwoorden aan de “benchmarks” voor erkenning en de gevolgen hiervan voor de blokkering van fondsen en hulp.

Het is alleszins duidelijk dat de redenering van de bestreden beslissing vooringenomen is en niet gebaseerd op een volledige en inclusieve benadering van de politieke en economische realiteit, op lange termijn.

Tenslotte kan hier in het algemeen aan worden toegevoegd dat de bestreden beslissing volledig in het ongewisse blijft waar zij steeds spreekt over “de machtsovername door de Taliban” maar geen invulling geeft aan de juridische omschrijving van dit “regime”, temeer daar het internationaal niet erkend wordt.

Ook deze juridische kwestie vraagt zeker om opheldering. Zo is immers de notie van “bescherming” intrinsiek verbonden aan het bestaan van de rechtsstaat en van een gelegitimeerde overheid.”

Verzoeker gaat ten slotte in op zijn verblijf in het Westen, waarna hij als volgt stelt:

“Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat de bestreden beslissing ook hier, weliswaar bewust van eventuele problemen, deze alleen maar probeert te minimaliseren, en verzoeker verwijt geen concrete elementen te hebben naar voren gebracht, terwijl hij hieromtrent niet eens werd gehoord.

Er mag toch wel opgemerkt worden dat verzoeker, zoals de meeste andere verzoekers tot nu toe, die een intrekking hadden, daarna terug opgeroepen werden. Indien er nu klaarblijkelijk een ander beleid wordt gevoerd, kon verzoeker daar moeilijk op anticiperen.

Zoals reeds werd aangegeven is verzoeker op 15-jarige leeftijd uit Afghanistan vertrokken en heeft hij geen voeling meer met de strikte religieuze maatschappij zoals die thans gehandhaafd wordt; hij behoudt zich het recht voor om hierop terug te komen.”

2.1.2. Verzoeker verzoekt de Raad hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen voor bijkomend onderzoek in het licht van de nieuwe stukken, bijkomende verklaringen en drastisch gewijzigde politieke en socio-economische omstandigheden in zijn land van herkomst.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde informatie, geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 25 mei 2023 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus, “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”, 23 september 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.

2.2.3. Op 6 juni 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd twee medische verslagen (*d.d.* 4 juli 2020 en 24 februari 2023).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp

tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Voorafgaand

De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoeg van verzoeker doet hierover niet anders oordelen.

2.3.5. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 30 mei 2022, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*”, waarbij zijn huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard, in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker, naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming, geen nieuwe feiten of elementen aangebracht en beschikt het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.3.7. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthangen aan zijn eerdere verklaringen dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de taliban voor en na zijn vertrek verschillende van zijn familieleden vermoordden en het ook op hem gemunt hadden.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker in de loop van de administratieve procedure nieuwe stukken neer. Het gaat om een kieskaart van zijn vader, twee brieven

van zijn broer, een brief van de klacht die zijn moeder ging indienen en een dreigbrief van de taliban (administratief dossier, map documenten).

In het kader van het onderhavige beroep legt verzoeker, bij aanvullende nota, nog nieuwe stukken neer. Concreet gaat het om twee medische verslagen (*d.d.* 4 juli 2020 en 24 februari 2023).

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.8. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit het district Khogyani in de Afgaanse provincie Nangarhar. Zo legde verzoeker geen enkel origineel stuk neer ter staving van zijn identiteit, relaas en reisweg en bleek zijn kennis over de beweerde regio van herkomst, voor iemand die beweert daar zijn hele leven te hebben gewoond, bijzonder gebrekkig, meer bepaald op het vlak van gebruiken in dit district, geografische kennis en kennis omtrent bekende personen en gebeurtenissen. Daarnaast maakte hij geenszins zijn ongeschoold en ongeletterd profiel aannemelijk, sterkte het gegeven dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud plots Urdu begon te praten het vermoeden dat hij ergens anders had verbleven dan beweerd en legt hij leugenachtige verklaringen af aangaande de werkzaamheden van zijn broer. Verder kon, gelet op de ongeloofwaardig bevonden herkomst van verzoeker en tevens gelet op zijn vage en weinig aannemelijke verklaringen over de problemen die hij daar zou hebben gekend evenmin geloof gehecht worden aan de feiten die zich volgens verzoeker in zijn beweerde regio van herkomst zouden hebben voorgedaan en die de aanleiding vormden voor de vlucht uit Afghanistan. Deze beslissing en ook deze beoordeling werd door de Raad bevestigd in zijn arrest nr. 248 963 van 11 februari 2021. Daar verzoeker naliet om binnen de wettelijk voorziene termijn cassatieberoep in te dienen, dient deze beoordeling als vaststaand te worden beschouwd.

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De Raad stelt vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek volhardt in zijn eerdere verklaringen, zijn afkomst uit het district Khogyani en de beweerde problemen aldaar met de taliban. Hiermee kan verzoeker echter geen afbreuk doen aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst en asielaanvraag; beoordeling die reeds is komen vast te staan.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat het eerdere verwijt, dat hij geen enkel identiteitsdocument heeft neergelegd, niet langer klopt aangezien hij een kopie van zijn originele taskara heeft neergelegd. De Raad merkt op dat verzoeker dit stuk reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd, zowel na afloop van het persoonlijk onderhoud als tijdens de beroepsprocedure. De commissaris-generaal, alsook de Raad, nam dit document reeds ter dege in overweging om tot het besluit te komen dat verzoeker geen enkel origineel stuk ter staving van zijn identiteit voorlegde. Concreet wees de verwerende partij op het feit dat het opvallend is dat verzoeker pas na de afloop van het persoonlijk onderhoud, nadat hij reeds meerdere malen op verschillende momenten gewezen werd op het belang van mogelijke stukken ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming, plots met deze kopie van zijn taskara op de proppen kwam. Bovendien oordeelde de commissaris-generaal verder ook terecht dat dergelijk stuk amper bewijswaarde draagt daar dit slechts een kopie is en kopieën altijd onderhevig kunnen geweest zijn aan mogelijk knip- en plakwerk en dat uit algemene informatie blijkt dat allerhande documenten in Afghanistan wegens de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt. Deze beoordeling werd door de Raad bevestigd in

arrest nr. 248 963 van 11 februari 2021. In dit arrest ging de Raad overigens ook terdege in op de door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde stukken in verband met zijn vermeende herkomst, identiteit en reisweg.

Verder is verzoeker van mening dat het niet realistisch is om van een persoon die vijftien jaar oud was toen hij zijn regio van herkomst verliet, een uitgebreide kennis te verwachten over geografie, cultuur en politiek van deze regio en over de gebeurtenissen die zich aldaar hebben afgespeeld. Hij wijst er ook op dat zijn leven sindsdien drastisch veranderde, waardoor een aantal herinneringen nog meer verwaterden. De Raad stelt vast dat in het bovenvermeld arrest van 11 februari 2021 reeds geoordeeld werd dat verzoekers leeftijd ten tijde van het vertrek en het verloop van tijd geen verschoning kan bieden voor zijn fundamenteel gebrek aan kennis over zijn regio. Dit arrest overweegt in dit verband als volgt:

“Ook met zijn verwijzing naar zijn bescheiden komaf en interesses en zijn jeugdige leeftijd ten tijde van zijn vertrek, kan verzoeker geenszins afbreuk doen aan de voormelde, frappante vaststellingen. Ook van een jeugdig persoon die van bescheiden komaf is en weinig interesse aan de dag legt, mag immers worden verwacht dat deze, zo hij daadwerkelijk afkomstig is van verzoekers voorgehouden land en regio van herkomst, bij machte is om te antwoorden op dermate eenvoudige en elementaire kennisvragen omtrent de Afghaanse kalender, het huidige jaartal volgens deze kalender, de (volgorde van de) maanden in deze kalender, het Afghaanse nieuwjaar en wat er dan gevierd wordt, de omliggende districten en hun districtscentra, de aangrenzende provincies en hun provinciehoofdsteden, de grensovergang met Pakistan, de ziekenhuizen in de regio, de scholen in het dorp en de regio, de maanden van de schoolvakantie, de nationale feestdag, de overige feestdagen in Afghanistan, de bazaars in de omgeving, Memla en de lokale radiozenders op de radio waarnaar deze persoon luisterde. Eveneens mag ook van een dergelijk persoon worden verwacht dat deze beter op de hoogte is omtrent de belangrijke gebeurtenissen en incidenten in de regio, de prominente figuren aldaar en de in deze regio aanwezige partijen en groeperingen.

Daarenboven is het geenszins onredelijk om te verwachten dat dusdanig eenvoudige en elementaire kennisvragen ook enkele jaren na het verlaten van het land of de regio nog correct kunnen worden beantwoord door een persoon die werkelijk van deze regio afkomstig is. Dat slechts enkele jaren na datum al de voormelde basisinformatie omtrent deze regio verloren zou zijn gegaan in verzoekers herinneringen, is dan ook in het geheel niet aannemelijk en kan bezwaarlijk ernstig worden genomen.”

Verzoeker benadrukt in zijn aanvullende nota van 6 juni 2023 in dit verband nog dat hij analfabeet en ongeschoold is, ter verschoning van zijn gebrek een kennis over zijn beweerde regio van herkomst. De Raad benadrukt dat de verwerende partij reeds terdege rekening hield met het gegeven dat hij analfabeet en ongeschoold zou zijn, in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, waar zij stelt dat zelfs van personen met een geringe opleiding, verwacht mag worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun verzoek, identiteit en dagelijkse leven, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven en dat de vragen die aan verzoeker gesteld werden niet louter polsten naar schoolse kennis, daar in het dagelijkse leven ongetwijfeld wordt gesproken over nabije districten, provincies, provinciehoofdsteden, prominente personen en bepaalde gebeurtenissen. Bovendien meende de commissaris-generaal dat verzoeker er geenszins in slaagde aannemelijk te maken dat hij werkelijk ongeschoold en analfabeet is, onder meer daar het gros van de kennis die hij wel bezat inzake zijn beweerde herkomstregio ingestudeerd leek, hij een profiel op *Facebook* heeft en hij een *smartphone* kan bedienen en uit zijn verklaringen blijkt dat hij snel met verschillende talen overweg kan. Ook deze beoordeling werd door de Raad in het bovenvermeld arrest van 11 februari 2021 bevestigd.

Gelet op het voorgaande, oordeelt de Raad dat verzoeker met het bovenvermelde betoog geen nieuwe elementen bijbrengt in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Door te verwijzen naar reeds tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming neergelegde en beoordeelde documenten en door andermaal zijn jeugdige leeftijd ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan alsook zijn ongeschooldheid en ongeletterdheid te benadrukken, slaagt verzoeker er immers geenszins in de conclusie, dat zijn vermeende plaats van herkomst niet geloofwaardig is, aan het wankelen te brengen. Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat de verwerende partij twijfel heeft omtrent de herkomst, doch ook niet het bewijs levert dat dit niet zo is, merkt de Raad nog op dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn identiteit, herkomst en relaas. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Het bovenvermelde, alsook de pertinente en door de Raad in het arrest nr. 248 963 van 11 februari 2021 tot de zijne gemaakte conclusie dat verzoeker vage en onaannemelijke verklaringen aflegde aangaande zijn relaas, leidt er dan ook wel degelijk toe dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan dit relaas, dat zich in zijn beweerde regio van herkomst zou hebben afgespeeld.

2.3.9. In het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker, zo weze herhaald, tijdens de administratieve procedure verschillende nieuwe documenten neer – met name een kieskaart van zijn vader, twee brieven van zijn broer, een brief van de klacht die zijn moeder ging indienen en een dreigbrief van de taliban –, die, in weerwil van wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, door de commissaris-generaal wel degelijk werden beoordeeld en terdege zijn meegenomen in de bestreden beslissing:

“De documenten die u thans neerlegt weten de eerder gemaakte appreciatie van het CGVS ook niet om te buigen. U legt een kieskaart neer die van uw vader zou zijn geweest, twee brieven van uw broer, een brief van de klacht die uw moeder ging indienen alsook een dreigbrief van de taliban.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw beweerde problemen en herkomst slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw herkomst en relaas te herstellen.

Opvallend genoeg verklaart u bovendien niet te weten wat er in deze documenten staat (verklaringen DVZ 17.06.2021, vraag 18). Deze desinteresse is tekenend. U stelt dat u niet kan lezen noch schrijven (verklaringen DVZ 17.06.2021, vraag 18). Naast de vaststelling dat in uw eerste beslissing reeds de nodige twijfels werden geuit bij uw beweerde ongeletterdheid, moge men verwachten dat u deze documenten dan op zijn minst laat voorlezen door iemand anders. Dient daarnaast te worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste verzoek, noch ten tijde van de beroepsprocedure van uw eerste verzoek, enige melding maakte van het gegeven dat u een dreigbrief zou hebben ontvangen van de taliban. Deze dateert nochtans van de 5de van de tiende maand van 1397 volgens de Afgaanse kalender, wat overeenkomt met 26 december 2018, en aldus dateert van ruim vóór uw eerste verzoek en beroepsprocedure. Dit alles doet verder de wenkbrauwen fronsen.”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, beperkt de verwerende partij zich voor de beoordeling van de nieuw voorgelegde documenten geenszins tot een stijlformule. Niet alleen is er de terechte en in de bij het administratief gevoegde landeninformatie steun vindende opmerking dat de bewijswaarde van Afgaanse documenten, door de grootschalige corruptie in Afghanistan waardoor allerhande documenten makkelijk te verkrijgen zijn, bijzonder relatief is. Frappanter is evenwel dat verzoeker niet weet wat er in de door hem nieuw aangeleverde documenten staat, hetgeen door hem geenszins wordt ontkracht, laat staan weerlegd in het verzoekschrift, en dat hij opeens komt aandraven met een dreigbrief van de taliban die dateert van ruim voor zijn eerste beschermingsverzoek.

Voorts beweert verzoeker in zijn ‘verklaring volgend verzoek’ dat er nog andere documenten onderweg zouden zijn, in het bijzonder de originele militaire identiteitskaart van zijn vader (waarvan reeds een kopie werd neergelegd), alsook de bankkaart van zijn broer, de oude taskara van de vader en nog andere documenten. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat verzoeker tot op heden geen van de voormelde documenten heeft neergelegd.

2.3.10. Verder beweert verzoeker tijdens de onderhavige beroepsprocedure, meer bepaald in zijn aanvullende nota van 6 juni 2023, dat hij een kwetsbaar profiel heeft wegens psychische problemen en een verslagingsproblematiek met alcohol en andere substanties, die niet onder controle is. Hij verduidelijkt dat deze verslavingsproblematiek problematisch zou zijn bij terugkeer naar Afghanistan, waar hij onder het bewind van de taliban zou moeten leven. Hij voegt in dit verband bij zijn aanvullende nota twee medische verslagen (d.d. 4 juli 2020 en 24 februari 2023). Uit deze twee medische verslagen blijkt enerzijds dat verzoeker op 4 juli 2020 voor één dag werd opgenomen op de spoedafdeling van een ziekenhuis in Moeskroen omwille van overmatig alcoholgebruik en anderzijds dat hij op 24 februari 2023

zou opgenomen geweest zijn op de spoedafdeling van de kliniek Sint-Jan te Brussel, andermaal voor één dag, omdat hij zich niet goed voelde en meerdere tabletten paracetamol had ingenomen.

De Raad merkt in eerste instantie op dat het eerste medisch verslag, over de spoedopname omwille van het overmatig alcoholgebruik van verzoeker, reeds dateert van 4 juli 2020. Hij had aldus ruimschoots de mogelijkheid om dit attest voor te leggen en zijn beweerde verslavingsproblematiek, kenbaar te maken in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming of tijdens de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing inzake zijn eerste verzoek. Ook in het kader van zijn huidige, tweede, verzoek om internationale bescherming legde verzoeker dit attest niet neer, en maakte hij nergens melding van enige verslavingsproblematiek in zijn 'verklaring volgend verzoek'. Hij doet dit pas in het kader van de onderhavige beroepsprocedure, bijna drie jaar na de opmaak van het eerste attest, hetgeen niet ernstig is.

Nog daargelaten deze vaststelling, oordeelt de Raad dat uit de voorliggende medische attesten niet blijkt dat er een verslavingsproblematiek aan de basis lag van de twee opnames. Deze verslagen attesteren enkel twee individuele incidenten, over een periode van meer dan twee jaar, waarbij verzoeker werd opgenomen voor overmatig middelengebruik. Er liggen voor het overige geen psychologische of andere attesten voor waaruit blijkt dat hij wel degelijk zou kampen met een verslavingsproblematiek en dat de opnames uit de neergelegde medische verslagen binnen deze context gekaderd dienen te worden. Verder ligt er tot op heden geen enkel medisch attest voor waarin de in de aanvullende nota beweerde psychische problemen zijn vastgesteld. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker wordt begeleid door het centrum waar hij verblijft, door zijn sociaal assistent en door zijn raadvrouw, waaruit blijkt dat hij over voldoende mogelijkheden beschikte om zich te laten bijstaan om dergelijke attesten te bekomen. Bij gebreke van medische attesten die een verslavingsproblematiek, dan wel psychische problemen onderbouwen, maakt verzoeker het beweerde kwetsbare profiel niet aannemelijk.

2.3.11. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker terecht wijst op de machtswissel in Afghanistan. De Raad herinnert er in deze aan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan, waarbij de taliban heden functioneren als een *de-factoregering*, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen, zodat de commissaris-generaal een beoordeling kan maken van de vraag of er elementen worden aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om internationale bescherming te bekomen.

De Raad dient in deze op te merken dat verzoekers interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar dateert van 17 juni 2021, aldus van voor de machtsovername door de taliban, doch dat dit niet inhoudt dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om nieuwe elementen, gelinkt aan de machtsovername door de taliban, kenbaar te maken. Zo kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen:

“Het CGVS is er zich van bewust dat u een tweede asielverzoek indiende in mei 2021, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk diende te worden geacht.”

De Raad wijst erop dat artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verzoeker om internationale bescherming alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk dient

aan te brengen. Bovendien kan verzoeker er niet aan voorbijgaan dat zijn huidig verzoek reeds zijn tweede verzoek om internationale bescherming betreft, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker reeds enigszins vertrouwd is met de procedure om internationale bescherming en kennis heeft van het gegeven dat hij alle nodige stukken, die relevant zijn voor zijn verzoek om internationale bescherming, dient aan te brengen.

Daarenboven heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift (en bijkomend in een aanvullende nota en zelfs ter terechtzitting) ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen bij zijn situatie of elementen kenbaar te maken, in het licht van de machtsovername door de taliban. Hoewel verzoeker in het verzoekschrift wel betoogt dat hij niet gehoord is omtrent zijn persoonlijke situatie binnen de Afghaanse veiligheidssituatie in geval van terugkeer, zijn socio-economische situatie in geval van terugkeer en concrete elementen in verband met verwestering, maakt hij geenszins concrete elementen hieromtrent kenbaar, waarover hij al dan niet verder zou moeten gehoord worden.

Waar verzoeker nog betoogt dat de meeste andere Afghaanse verzoekers om internationale bescherming, wiens weigeringsbeslissing werd ingetrokken, opnieuw opgeroepen werden voor een persoonlijk onderhoud, wat bij hem niet het geval was, gaat hij voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet, niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden, die ten grondslag lag van de beslissing van de verwerende partij om verzoeker niet opnieuw te horen, eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees bij terugkeer naar Afghanistan, vanwege zijn (toegeschreven) verwestering. Hij wijst in dit verband op het feit dat hij op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verliet en geen voeling meer heeft met de strikte religieuze maatschappij zoals die thans in Afghanistan gehandhaafd wordt. In zijn aanvullende nota betoogt verzoeker dan weer dat hij op ongeveer achttienjarige leeftijd zijn land van herkomst heeft verlaten en al bijna vier jaar onafgebroken in België verblijft, *“waarbij hij uiteraard vervreemd is van de strenge, religieuze en culturele gebruiken in zijn land van herkomst. Dit is thans risicovol aangezien het Taliban regime geen afwijkingen duldt van hun beleidslijn”*.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen

die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”*– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken. (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat

deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. De Raad stipt aan dat in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek reeds werd vastgesteld dat zijn opgegeven reisweg allesbehalve aannemelijk was. Daargelaten hij geen enkel stuk neerlegde ter staving van zijn reisweg, bleek hij evenmin duidelijk te kunnen aangeven wanneer hij Afghanistan zou hebben verlaten. Doorheen zijn 'verklaring volgend verzoek' d.d. 17 juni 2021, zijn

verzoekschrift en zijn aanvullende nota legt verzoeker verder ook wisselende verklaringen af over wanneer hij Afghanistan dan wel zou verlaten hebben en op welke leeftijd dit dan was geweest.

Los van de vraag hoelang hij werkelijk weg is uit Afghanistan, toont verzoeker in het geheel niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen, waarin hij tot minstens zijn vijftien jaar is opgegroeid, heden niet langer kent. Verzoeker maakt nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij om deze reden problemen zal kennen onder het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen en in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond. Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en hij verklaarde nog contact te hebben met zijn familie in de beweerde regio van herkomst (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, punt 21). Verzoeker kan zich desgevallend bij hen informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

In zoverre verzoeker met de bij zijn aanvullende nota gevoegde medische verslagen poogt aan te tonen dat hij alcohol drinkt en medicijnen neemt, merkt de Raad op dat hij hiermee niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Aan zijn betoog dat hij voorheen problemen had met de taliban, kan immers, gelet op wat hierboven wordt uiteengezet, geen geloof worden gehecht. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat geen invulling wordt gegeven aan de juridische omschrijving van het talibanregime dat internationaal niet wordt erkend, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij als vluchteling kan worden erkend omwille van het feit dat hij enige tijd in het Westen heeft doorgebracht.

2.3.13. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.14. In verband met de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker benadrukt dat de socio-economische situatie in Afghanistan drastisch is verslechterd na de machtsovername en het beleid dat daarna door de taliban werd gevoerd/niet werd gevoerd, met name ook het niet beantwoorden aan de “*benchmarks*” voor erkenning en de gevolgen hiervan voor de blokkering van fondsen en hulp, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er in deze bovendien ook op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-*

factofunctionarissen (EUAA, “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.15. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige

Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEDDocumenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.

Waar verzoeker stelt dat het niet vanzelfsprekend is dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld en dat er nog voldoende andere actoren, waaronder ISKP en andere terroristische groepen, aanwezig zijn en aanslagen plegen in Afghanistan, wijst de Raad erop dat uit de cijfers van de hierboven geciteerde landeninformatie blijkt dat er wel degelijk sprake is van een afname van het willekeurig geweld, ondanks dat er na het verdwijnen van de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen als actoren in het conflict nog een aantal actoren van geweld in Afghanistan actief gebleven zijn na de machtsovername.

De door verzoeker in het verzoekschrift opgenomen *weblinks* naar het *Joint ACLED and APW Report* hebben betrekking op de verminderde aanwezigheid van buitenlandse waarnemers en de problemen waarmee plaatselijke bronnen geconfronteerd worden, maar hiermee werd rekening gehouden in bovenstaande analyse en uit deze bronnen, die dateren van voor de informatie waarop bovenstaande

analyse is gebaseerd, kan niet blijken dat dit deze niet langer accuraat zou zijn, de bovenvermelde problemen in acht genomen.

Verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Ook al wijst de Raad erop dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers recente regio van herkomst – een beoordeling die verzoeker ook niet aan het wankelen heeft gebracht – kan alleszins worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen hogere mate aan individuele elementen in die zin, noch maakt verzoeker hiervan melding in zijn verzoekschrift of zijn aanvullende nota.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.17. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.18. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.19. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.20. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS